Сліпучо вибухли крила,
Взяли у срібний намет...
Радій! Тебе обійме
Найвищая сила!

Твоя предивная дитина
В собі з’єднає обох...
Прийде Чоловікобог,
Між люди – Боголюдина.

"Радій!" – А крила гули,
А з крил задихало жаром...
І раптом полум’ям ярим
Розторг покій навполи!

Од стіп до стелі горів,
Стовпом огненним воздвигся...
Так дивно кущем у висях
Горіла гора Хорив.

Новий гримучий костер!
Як руди терну далекі,
Розкраяв багри і клекіт
Громовий голос тепер...

Твоє ізбрано єство.
Це він, грядущий в утробу,
Воскресне із гробу.
Зверши Рождество!

І руки враз обвились,
І крил ніхто не розійме, –
І ти – в подвійних обіймах,
Огнем пройнята наскрізь...

І чуєш – сила жасна
Нестримно рине у тебе...
Як злива, хлинуло небо
В твої ложесна!..
.....
Німів безсилий язик,
Та серце покірне кріпло...
...Вогонь повернув у срібло –
І зник.

Боффало, 1964.